

Lasīšanas mērķis

Čelsija Mortensena

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Anderss klausījās, kā viņa māsa lasa ģimenes Svēto Rakstu studiju laikā. Viņš centās sekot līdz savā planšetē. Taču bija grūti koncentrēties uz vārdiem.

Lasīšana vienmēr sagādāja Andersam grūtības. Pagājušajā gadā viņš uzzināja, ka viņam ir disleksija. Disleksija ir mācīšanās traucējumi, kas apgrūtina lasīšanu. Viņa smadzenes sajauca vārdus un burtus, un, mēģinot lasīt, viņa skatiens pārslīdēja lappusei.

Viņa māsa pabeidza lasīt savu pantu, un viņa brālis izlasīja nākamo pantu. Taču Anderss nelasīja. Viņam nepatika skaļi lasīt. Vārdu palielināšana planšetē mazliet palīdzēja. Taču viņam riebās tas, cik lēna un

neveikla bija viņa lasīšana. Viņš pieļāva tik daudz kļūdu! Viņam bija tik smagi jāstrādā pie kaut kā tāda, kas visiem citiem šķita viegli.

Kad viņi pabeidza lasīt, Andersa ģimene noskatījās videoklipu. Tas bija par Bērnu un jauniešu programmu.

„Izvirziet tādus personīgos mērķus, kas jums radīs izaicinājumu un prasīs piepūli,” šajā videoklipā teica elders Gongs. „Atklājiet jaunus talantus, intereses un prasmes.”*

Anderss domāja par mērķiem, kurus viņš varētu izvirzīt. Varbūt viņš varētu iemācīties cept cepumus. Vai labāk spēlēt futbolu!

*„Aci pret aci” ar elderu Geritu V. Gongu (pasaules mēroga pārraide, 2019. g. 17. nov.), Evaņģēlija bibliotēka.

Tad viņš paskatījās uz Mormona Grāmatu, kas bija uz galda. Labāka lasītprasme neizklausījās pēc ļoti aizraujoša mērķa. Taču viņš vēlējās to, lai varētu lasīt Svētos Rakstus kopā ar savu ģimeni.

„Es zinu, kāds ir mans mērķis,” viņš teica tētim.

„Kāds tas ir?” pavaicāja tētis.

Anderss paņēma Mormona Grāmatu. „Es vēlos katru dienu skaļi izlasīt kādu Mormona Grāmatas pantu.”

„Tas izklausās pēc lieliska mērķa,” tētis teica.

„Kad tu vēlies sākt?”

„Tagad!”

Anderss devās uz savu istabu un aizvēra durvis. Viņš negribēja, lai kāds viņu dzirdētu. Tad viņš atvēra savu Mormona Grāmatu. Viņš sajauca dažus vārdus, taču pagāja tikai minūte, līdz bija pabeidzis pirmo pantu. *Tas nebija pārāk slikti*, viņš nodomāja.

Anderss lasīja Svētos Rakstus katru dienu. Bija grūti! Turklāt viņam nelikās, ka tas viņam sanāktu arvien labāk. Taču viņš turpināja strādāt pie tā.

Tad, kādu dienu, skolā viņa skolotāja teica: „Oho! Es nespēju noticēt, cik ātri tu mācies.”

Anderss pacēla skatienu no sava mājasdarba. „Tiešām?”

Viņa pamāja ar galvu. „Tev ir tādi panākumi!”

Anderss paskatījās lejup uz vārdiem, kas bija uz viņa papīra lapas. Tos bija vieglāk lasīt nekā agrāk. Viņa mērķis — vingrināties Svēto Rakstu lasīšanā — pat palīdzēja viņam mācīties skolā.

Pārnācis mājās, viņš uzskrēja pa kāpnēm, lai lasītu Svētos Rakstus. Kad viņš paskatījās uz lapu, vārdi joprojām „virpuļoja”. Taču bija vieglāk saprast to, kas tajos teikts.

Anderss bija sajūsmā, ka vakarā studēs Svētos Rakstus kopā ar ģimeni.

„Tēti!” viņš teica. „Vai es varu šodien palīdzēt lasīt?”

Tētis plati smaidīja. „Man tas patīktu!”

Anderss uzmanīgi sekoja līdz, kamēr katrs no viņa brāļiem un māsām nolasīja pa vienam pantam. Kad pienāca viņa kārta, viņš lēni izlasīja pantu, lai pārlicinātos, ka visi vārdi ir pateikti pareizi. Beidzis lasīt, viņš pacēla skatienu. Visi viņam uzsmidīja.

Lai arī viņš nebija ideāls lasītājs, Anderss jutās lepns par sevi. Viņš zināja, ka tad, kad viņš cītīgi pūlēsies, Debesu Tēvs vienmēr būs līdzās, lai viņam palīdzētu.

KELIJAS SMITAS ILLUSTRĀCIJAS